

PHẦN 2

Buổi chiều.

Vĩnh Khoa và Băng Châu tản bộ trên cầu Tràng Tiền lộng gió. Những chùm hoa phượng nở đỏ rực rũ bóng xuống dòng sông Hương. Nước Hương Giang xuôi chảy lững lờ, mấy chiếc thuyền nho bồng bênh trôi.

Băng Châu kéo tay Vĩnh Khoa:

- Đến vũ trường nhót cho hưng phấn đi anh Khoa! Em nhớ không khí vui nhộn ở Paris quá.

Vĩnh Khoa nhìn Băng Châu:

- Em bảo tản bộ ngắm dòng Hương Giang mà.

- Ngắm rồi đó.

- Mới đến đã ngắm mô.

Băng Châu chép môi nói một cách thản nhiên:

- Anh tưởng em thích ngắm dòng sông vắng vẻ u tịch này lắm à?

Vĩnh Khoa vội hỏi lại:

- Răng, em bảo đến đây ngắm?

Băng Châu giải thích tỉnh bơ:

- Em nói cho dì Thúy vui lòng đó mà. Mạ mạ Huế rất sùng bái cổ đô. Em phải tỏ vẻ thương nhớ, nếu không là bị phê bình.

Không ngờ Băng Châu thiếu thật lòng như vậy. Vĩnh Khoa nói như chế giễu:

- Thì ra em cũng am tường tâm lý người lớn nhỉ?

Băng Châu nghiêng đầu nói một cách đặc ý:

- Em cũng là con của mạ Huế mà. Mạ em lúc nào cũng than nhớ sông Hương, núi Ngự, chùa Thiên Mụ...

Vĩnh Khoa gật gù:

- Đó là tâm trạng của người đi xa.

- Còn em thì nhớ bạn bè, nhớ anh. Ngày mai tập trung bạn bè cũ đi chơi nghe anh Khoa!

- Hôm ni chưa xong, lo ngày mai.

Băng Châu cười thật tươi:

- Hôm nay thì đến vũ trường ngay. Em thích nhảy nhót cho sôi nổi, vui vẻ hơn. Ở nhà với mẹ, với mẹ buồn muốn chết.

Vĩnh Khoa bật hỏi:

- Rứa sao em không ở lại thủ đô hoa lệ của nước Pháp mà về đây chi hả?

Băng Châu đáp một cách nhẹ tênh:

- Về đây có anh.

Vĩnh Khoa lắc đầu:

- Anh có liên quan chi mô?

- Không hả? Không liên quan hả?

Băng Châu vừa hỏi vừa đấm lưng Vĩnh Khoa thùm thụp:

- Ghét anh ghê vậy đó, cứ chọc người ta...

Vĩnh Khoa không nói gì. Ánh mắt nhìn ra dòng sông Hương mênh mang.

"Con sông giùng giảng

Con sông không chảy.

Sông chảy vào lòng nên Huế rất sâu"

Băng Châu lại thúc hỏi Vĩnh Khoa:

- Đi anh! Vào vũ trường nhộn nhịp vui hơn. Ở đây vắng vẻ buồn quá.

- Buồn thì nghe ca Huế.

Băng Châu nói như rên rỉ:

- Ói nghe mấy bài Nam Ai sứt sùi, não ruột chắc em chết mất.

- Dân ca xứ Huế mà em chê hả?

Băng Châu phân trần:

- Em có dám chê mô. Chỉ nói là không thích hợp. Các bài dân ca chỉ thích hợp với các mẹ, các mạ hơn.

Vĩnh Khoa nói nhanh:

- Du khách cũng thích lắm đó.
- Nhưng em không phải là du khách.
- Vậy em làm gì hả?

Băng Châu đáp một cách lém lỉnh:

- Là cô gái yêu đời.
- Yêu đời, yêu Huế phải không?
- Huế trầm mặc quá? Em yêu người hà.

Vĩnh Khoa giải thích:

- Huế cổ kính nên phải trầm mặc chứ.

Băng Châu mỉm cười một cách hồn nhiên:

- Bởi vậy em phải đi tìm chỗ không trầm mặc.

Vĩnh Khoa chiều cô. Hai người cùng đến vũ trường.

Ngồi vào bàn nước chưa đầy năm phút là Băng Châu kéo Vĩnh Khoa ra sàn nhảy ngay.

Hai người tay trong tay, hòa quyền từng bước chân nhịp nhàng, uyển chuyển. Băng Châu khiêu vũ thật điêu luyện. Cô ngã người ra rồi lại áp sát vào Vĩnh Khoa, lượn lờ như con rắn, cơ thể cô mềm mại, nóng bỏng khiến Vĩnh Khoa thấy lòng rạo rục.

Đôi môi hồng như cánh hoa hé nở như mời gọi Vĩnh Khoa. Môi anh khẽ chạm vào, nụ hôn dịu ngọt, nồng say khiến bước chân trở nên cuống quýt, chệnh choạng.

Băng Châu tươi cười nhìn Vĩnh Khoa:

- Không ngờ chàng khờ của em cũng nhảy hay ghê.

Vĩnh Khoa đưa ngón tay dứ dứ trán cô:

- Nói rứa à? Anh phải nhảy cho bằng em chứ.

Băng Châu hỏi với vẻ như điều tra Vĩnh Khoa:

- Về đây, anh có thường đi khiêu vũ với ai không hả?

Vĩnh Khoa cười, khẽ lắc đầu:

- Mẹ với mẹ rất khó, anh có đi mô.

- Đi lén.

- Em nghĩ rứa hả?

- Chớ còn gì nữa.

Băng Châu trả lời Vĩnh Khoa rồi cười khúc khích:

- Làm như anh ngoan dữ, nghe lời mẹ. Thời đại này con cái tự do, mô có làm theo ý mẹ.

Vĩnh Khoa đáp tỉnh bơ:

- Anh nghe lời mẹ đấy.

- Mô có tin. Ý của ba mẹ lỗi thời lạc hậu, em thấy ngày nay con cái chỉ làm theo ý mình.

Vĩnh Khoa nói với vẻ trêu chọc:

- Con cái đó chắc chắn có em.

Băng Châu nói nhanh:

- Anh cũng rứa chứ bộ.

- Anh mô có.

- Anh không làm theo ý mình hả? Để em xem.

Vĩnh Khoa nheo nheo mắt:

- Em cứ xem.

Băng Châu châm chọc lại Vĩnh Khoa:

- Đàn ông mà nép mình trong khuôn khổ của ba mẹ đặt ra chỉ có đem trung trong viện bảo tàng.

- Vậy là quý hiếm chứ sao.

- Xí! Đồ cổ hết xài.

Vĩnh Khoa lại chọc Băng Châu:

- Thiên hạ luôn sẵn lòng đồ cổ đó em.

Băng Châu cười cười:

- Để chung chứ có làm gì được đâu.

- Chung cũng tốt chứ em.

- Anh chịu để vào tủ chung à?

- Sẽ có nhiều người ngưỡng mộ lắm đó.

Hai người đã ngừng nhảy, Băng Châu cùng Vĩnh Khoa lại bàn ngời gọi nước uống, Băng Châu bắt đầu truy Vĩnh Khoa:

- Anh nói rứa nghĩa là có nhiều cô ngưỡng mộ anh lắm phải không?

Vĩnh Khoa muốn trêu chọc Băng Châu:

- Đương nhiên là có rồi, người ta ngưỡng mộ, mình mô cấm được.

Băng Châu bung ly cocktail lên nhấm nháp:

- Anh đâu phải là ngôi sao ca nhạc hay

diễn viên nổi tiếng mà có người ngưỡng mộ.

- Anh nổi tiếng ở mặt khác.

- Mặt nào hả?

Băng Châu phụng phịu hỏi, rồi dài giọng trách cứ Vĩnh Khoa:

- Anh muốn nói anh hào hoa phong nhã, anh lãng nhãng với nhiều cô lắm phải không hả?

Vĩnh Khoa nhăn mặt:

- Chưa chi mà em đã ghép tội anh rồi.

- Đúng quá chứ còn gì nữa.

- Em nói rằng cũng được.

Băng Châu đâm vào lưng Vĩnh Khoa:

- Được hả? Được hả? Anh mà lộn xộn thì coi chừng em nghe.

Vĩnh Khoa nheo nheo mắt với Băng Châu:

- Răng coi chừng hả? Em bảo thời bây giờ là tự do thoải mái.

Băng Châu nhấn mạnh:

- Tự do thoải mái chuyện bồ bịch là không được.

- Răng không được.

- Em nói không được là không được.

Liếc nhìn Băng Châu, Vĩnh Khoa nói một cách tỉnh bơ:

- Đàn ông có bồ bịch là chuyện bình thường, còn không có mới đáng ngại đó em.

Băng Châu hỏi dồn:

- Ngại gì hả?

- Bất bình thường.

Băng Châu dẫu môi lên:

- Anh định bào chữa há? Bồ bịch tùm lum là thiếu chung thủy, là phản bội đó.

Vĩnh Khoa mỉm cười lý giải:

- Em đừng thành kiến nặng nề như vậy. Đàn ông bồ bịch là chuyện thường, khi mô có vợ thì người ta hết bồ bịch.

Mắt Băng Châu nhìn thẳng vào Vĩnh Khoa, cô hỏi một cách nghi ngờ:

- Anh nói rứa tức là anh đang bồ bịch với nhiều cô lắm phải không hả?

Không trả lời mà Vĩnh Khoa hỏi lại Băng Châu:

- Căn cứ vào đâu mà em hỏi rứa?

Cách nói của anh làm cho Băng Châu nổi dóa. Cô tin là nghi ngờ của mình đúng.

- Căn cứ vào thái độ của anh. Đúng là như vậy phải không hả?

- Em nói chuyện gì đâu không hà.
- Còn anh muốn đánh trống lảng hả?
- Anh chẳng đánh gì cả. Thôi em uống nước đi! Có khiêu vũ thì tiếp tục.

Hai người uống nước rồi lại tiếp tục ra sàn nhảy, lả lướt bên nhau.

Băng Châu vòng tay quanh cổ Vĩnh Khoa tình tứ, nồng nàn. Vĩnh Khoa là chàng trai của cô, trẻ, khỏe, đẹp. Ở bên anh, cô thấy tình cảm trào dâng mạnh mẽ.

Vĩnh Khoa ôm lưng cô. Một cảm giác mơn man len nhẹ. Băng Châu thích được ở bên nhau mãi thế này.

Băng Châu về nước là để kết hôn cùng Vĩnh Khoa. Theo hai gia đình bàn bạc thì đầu tháng này sẽ làm lễ đính hôn.

Có lẽ cô ở Việt Nam luôn để cùng Vĩnh Khoa làm việc. Kinh doanh sản xuất hay làm bất cứ điều gì cô thích.

Băng Châu vẽ lên trong đầu viễn ảnh tương lai tốt đẹp, còn Vĩnh Khoa thì chẳng thấy vẽ vời gì. Cô rất đổi ngạc nhiên.

Trên đường trở về, Băng Châu nũng nịu chất vấn Vĩnh Khoa:

- Sao anh không bàn tính gì hết vậy?

Vĩnh Khoa nhướn mày:

- Tính gì hả?
- Chuyện chúng mình.

Vĩnh Khoa nói một cách thản nhiên:

- Người lớn tính cả rồi. Còn tính gì nữa hả em?

Băng Châu nói như trách móc:

- Bởi vậy mãi thấy anh vô lo, vô tích sự.
- Vậy à?

Băng Châu phụng phịu:

- Vô lo còn hỏi nữa hả?

Vĩnh Khoa nheo mắt chọc Băng Châu:

- Rứa còn em lo những gì hả?
- Lo đủ thứ.
- Vậy à?

Cách nói như chế nhạo của Vĩnh Khoa làm Băng Châu hờn dỗi:

- Em lo tương lai chúng mình còn anh đứng đưng quá.

Vĩnh Khoa vẫn chọc:

- Em mới về Huế, hãy nghỉ ngơi lo chi cho mệt hả?

Băng Châu nhìn anh với ánh mắt sắc như dao:

- Lo quản lý anh đó.
- Trời đất.
- Em mà không lo quản lý anh, sẽ có nhiều cô bám theo đó.

Vĩnh Khoa nói với vẻ tự hào:

- Chúng tớ là anh có giá đó.

Băng Châu hất mặt lên:

- Ham lắm!

Vĩnh Khoa mỉm cười một cách tinh quái:

- Chứ còn gì nữa.
- Anh mà có nhiều cô bám theo là em cũng làm vậy đó.
- Ghê vậy à?
- Chứ sao? Như vậy mới bình đẳng.

Vĩnh Khoa bật hỏi:

- Em không có đề tài khác sao tứ nói chuyện đó hoài vậy ha?

Băng Châu nói một cách nghiêm túc:

- Đây là đề tài quan trọng. Em phải đề phòng, nếu không thì trở tay không kịp.

- Em khéo lo.

- Anh đào hoa quá, sao không lo hả?

Vĩnh Khoa nhẹ nhàng bày tỏ:

- Anh sống rất bình thường. Hiện giờ vẫn chưa muốn ràng buộc đâu.

Băng Châu chồm lên ôm lưng Vĩnh Khoa, tựa cằm lên vai anh:

- Sao hả? Anh không muốn ràng buộc với em à?

Vĩnh Khoa chưa đáp thì cô hỏi tiếp:

- Anh muốn ràng buộc với người khác phải không hả?

Vĩnh Khoa nhìn cô, bật cười:

- Em đa nghi quá vậy?

Luôn lời cuốn phụ nữ như anh, làm sao em không nghi cho được.

- Thôi đừng nghi nữa Châu!

Băng Châu mỉm cười thật ngọt:

- Muốn em tin thì anh hãy chứng minh.

Đôi môi mọng đỏ của Băng Châu hé mở như chờ đợi Vĩnh Khoa. Anh vội vàng cúi xuống. Hai viền môi gắn chặt vào nhau. Nụ hôn ám nồng như ướp men say. Băng Châu lâng lâng trong hạnh phúc dịu dàng.

Lễ đính hôn của Vĩnh Khoa và Linda Băng Châu được tổ chức khá trang trọng trong tiền đường Tôn Thất theo đúng lễ nghi của dòng họ danh gia vọng tộc.

Tiệc đãi tại nhà hàng Cổ Đô. Sau buổi lễ, mọi người đến nhà hàng dự tiệc.

Mệ Thiên An không muốn đi nhưng cả nhà bảo mẹ phải đến nhà hàng tham dự tiệc. Sự có mặt của mẹ là rất cần thiết.

Hôm nay mẹ Thiên An ăn mặc rất sang trọng. Chiếc áo dài gấm đỏ, cổ đeo kiềng vàng, đôi hải thoa xinh xắn đúng phong thái một bà mệnh phụ quý tộc, đài các.

Thủy Tiên cùng mẹ Thiên An đến nhà hàng, chăm sóc mẹ chu đáo.

Nhìn thấy bữa tiệc đính hôn của con cháu quan lại xưa mà Thủy Tiên choáng ngợp.

Thủy Tiên lại lo cho mẹ Thiên An. Khách mời qua đông, nhiều người cất tiếng chào hỏi, mẹ đáp lại cũng đủ mệt.

Ông bà Vĩnh Hy mãi lo tiếp khách và bên thông gia. Cô dâu chú rể lo tiếp bạn bè. Mọi người giao hân mẹ Thiên An cho Thủy Tiên.

Khách ngồi vào bàn, nói cười rôm rả. Thức ăn là các món truyền thống Huế.

Mệ Thiên An nệm qua một chút rồi bảo Thủy Tiên đưa về:

- Cháu hãy đưa ta về nhà.

Thủy Tiên ân cần:

- Mẹ không ở chơi đến tàn tiệc.

Mệ Thiên An lắc đầu:

- Đông người, ồn quá ta không chịu được.

Quả thật trong nhà hàng lúc này mọi người đông đúc. Không khí khá ồn ào náo nhiệt, không thích hợp với người già yếu.

Thủy Tiên xin phép đưa mẹ Thiên An về nhà trước.

- Về tới nhà, mẹ bảo:

- Ta có mặt tham dự một chút là đủ rồi.

Thủy Tiên đưa bà về phòng, mỉm cười:

- Mẹ là bà nội phải tham dự nếu không con cháu sẽ tủi.

Mệ Thiên An gật đầu:

- Chính vì vậy ta phải đến nhà hàng, chứ chẳng muốn chút nào.

- Bây giờ mẹ về nhà thì khỏe rồi.

Sau khi giúp mẹ thay bộ áo dài ra, Thủy Tiên lấy bộ áo bà ba bằng lụa màu ngà cho mẹ mặc.

Mẹ ôn tồn bảo:

- Già cả lọng cọng, mặc áo dài ta thấy vương vীu quá.

Thủy Tiên mỉm cười nói vui:

- Lễ tết mới mặc áo dài truyền thống. Con muốn mặc như mẹ mà đâu có được.

Mẹ cười, nói một cách thân nhiên:

- Khi nào con đính hôn như Vĩnh Khoa với Băng Châu, thì sẽ ăn mặc theo truyền thống như vậy.

Thủy Tiên đính hôn? Điều này thật mơ hồ. Sợ lễ đính hôn mà Thủy Tiên âm thầm trốn chạy.

Thấy con nhà hàng xóm gả cho Đài Loan khá giả. Mẹ ghẻ của Thủy Tiên hấp tấp chạy đến trung tâm môi giới hôn nhân với người nước ngoài nhờ giới thiệu cho Thủy Tiên một ông chồng Đài Loan.

Nghe bà Lê Thu thông báo gả Thủy Tiên cho Đài Loan mà Thủy Tiên rụng rời. Đọc báo thấy cảnh phụ nữ gả cho Đài Loan thực chất là bị lừa bán cho nhà chứa, phải tiếp khách để trừ nợ (chi phí cho đám cưới) không ai trốn thoát được, Thủy Tiên thấy hãi hùng. Trong số những, cô gái bất hạnh đó có người còn vướng vào căn bệnh thế kỷ khi tuổi còn rất trẻ. Cuộc đời họ kể như chấm dứt.

Thủy Tiên không thể thuyết phục được cha và mẹ ghẻ. Cô phải biến mất để tự cứu mình.

Cuộc sống của Thủy Tiên ở đây cũng thật bấp bênh. Huế có là chốn nương náu lâu dài của cô, ở trong tiền đường này làm người giúp việc, cô thấy mình như hạt cát giữa lòng biển khơi, hay một bông hoa, ngọn cỏ dại chẳng ai cần.

Chứng kiến buổi lễ đính hôn của Vĩnh Khoa và Băng Châu mà Thủy Tiên cảm thấy nao nao.

Hại người đẹp đôi quá. Gia đình cũng tương xứng. Danh gia vọng tộc như nhau.

Vĩnh Khoa còn gần gũi, thoải mái với mọi người chứ Băng Châu thật kiêu kì. Ý thức về nhan sắc và địa vị dòng họ của mình, cô luôn khinh khỉnh mọi

người. Trong ngày lễ đính hôn, dường như ai cũng phải có nhiệm vụ phục vụ lo lắng cho cô.

Băng Châu nổi bật trong buổi lễ đính hôn. Cô như đóa hoa rực rỡ giữa vườn hoa lộng lẫy.

Cô dâu, chú rể mới đẹp làm sao. Khách mời hôn hoan chúc tụng. Nhìn người ta mà Thủy Tiên thoáng ngậm ngùi. Cô chẳng bao giờ dám mơ ước đến một buổi lễ đính hôn sang trọng như thế. Đòi cô biết có được buổi lễ đính hôn?

Làm cô hộ lý cho mẹ Thiên An ở đây, Thủy Tiên thấy thật đơn điệu, tương lai xa vời vợi. Thế nhưng Thủy Tiên cũng chẳng biết làm gì khác hơn, chính cô đã chọn. Cô sẽ lấy những chuỗi ngày dài ở Huế và công việc hộ lý làm niềm vui. Niềm vui nhỏ nhoi của một cô gái mù mịt tương lai.

Chợt nhớ đến mẹ Thiên An, Thủy Tiên vội chạy đi pha cho mẹ tách trà hương sen.

- Mẹ dùng tách trà nóng cho ấm.

Mẹ Thiên An nhâm nhi tách trà, giọng hồ hởi:

- Giờ ni ở nhà hàng còn vui vẻ, nhộn nhịp lắm.

Thủy Tiên hỏi một cách tự nhiên:

- Ngày đính hôn của cháu nội mẹ vui lắm phải không mẹ?

Mẹ Thiên An gật đầu:

- Vui lắm! Vĩnh Khoa là thằng cháu đích tôn của mẹ. Các em con chú và em họ nó chẳng đứa nào bằng.

Rồi mẹ bắt đầu khen ngợi Vĩnh Khoa:

- Thằng Khoa rất tốt, nó là đứa tài giỏi, siêng năng, chân thành, tình cảm, biết quan tâm đến mọi người.

Mẹ còn nói rất nhiều về Vĩnh Khoa. Thủy Tiên nghe trong nỗi chơi vơi, xao động...

Cô nói với mẹ Thiên An mà nghe giọng mình thật lạ:

- Anh Vĩnh Khoa tốt như vậy, cưới cô Băng Châu cũng rất xứng hả mẹ. Cô ấy là Việt Kiều.

Mẹ Thiên An chép môi:

- Thăng Vĩnh Khoa cũng du học ở Pháp về đây chứ? Mẹ nó đồng ý con Băng Châu chứ mẹ không thích lắm.

Thủy Tiên tò mò:

- Sao kỳ vậy mẹ?

- Ta thấy con Băng Châu hào nhoáng quá. Là con gái Huế mà nó chẳng ý tứ, trầm lặng chút nào.

- Thủy Tiên buông lời nhận định:

- Ngày nay tuổi trẻ phải sôi nổi, vui nhộn mẹ ơi.

Mẹ Thiên An nghiêm giọng:

- Ta biết. Ta nói khía cạnh khác kia.

Thủy Tiên muốn hỏi mẹ Thiên An khía cạnh nào nhưng lại không dám.

Mẹ Thiên An nói tiếp như kết luận:

- Mà thôi! Con Băng Châu với mẹ thằng Khoa hợp nhau là được rồi, tránh được cảnh mẹ chồng nàng dâu xung khắc.

Bỗng nhiên Thủy Tiên thốt lên câu hỏi ngay:

- Mẹ với bà Thủy có xung khắc gì không?

Hỏi xong mới thấy mình lỡ lời, Thủy Tiên le lưỡi nhìn mẹ Thiên An.

Mẹ Thiên An mỉm cười vẻ dễ dãi:

- Mẹ chẳng khó khăn gì nên không xảy ra xung khắc.

Thủy Tiên nhận định:

- Các thế hệ sống trong tiền đường này luôn hòa thuận. Tuyệt quá hả mẹ?

Mẹ Thiên An gật đầu:

- Hẳn là như vậy. Mẹ luôn luôn giữ nề nếp và con cháu phải theo.

Thủy Tiên nhìn bà thán phục:

- Con cháu đều nghe theo lời mẹ. Thật quý hóa.

- Có đứa nó bảo mẹ già lắm cầm đây chứ.

- Mẹ còn minh mẫn, sáng suốt, chứ đâu có lẩm cẩm.

Mẹ Thiên An nhận định:

- Tại con nói vậy, chứ ngày nay có nhiều đứa cháu tình tình không đúng như ý mẹ mong muốn.

Thủy Tiên mỉm cười:

- Ông bà xưa có nói "cha mẹ sinh con trời sinh tính" mà mẹ.

Mẹ Thiên An nói như than phiền:

- Con cái dù sao cũng phải giống tính ông bà, cha mẹ, vậy mà con Hương em thằng Khoa có giống ai mô.

Mẹ nhắc đến Tôn Nữ Hương Giang, em gái Vĩnh Khoa. Hương Giang là sinh viên, bạn học, cô bé ít khi ở nhà. Ngày nghỉ cũng thường đi chơi với bạn bè.

Thủy Tiên ở trong tiền đường mà chưa tiếp xúc với Hương Giang.

Hôm nay trong buổi lễ đính hôn của Vĩnh Khoa, Hương Giang cũng rục rờ bên cạnh cô dâu Băng Châu kiêu sa:

Nhìn mẹ Thiên An, Thủy Tiên nói một cách thật lòng:

- Mẹ thật hạnh phúc. Gia đình, sống tứ đại đồng đường, con cháu đông đúc vui vậy.

Mắt mẹ nhìn vào nói xa xăm:

- Cứ cho là vậy nhưng cũng buồn.

- Buồn gì hả mẹ?

Mẹ Thiên An trầm giọng:

- Xa quê lâu quá không có ngày trở lại. Mẹ sống hết đời ở xứ Huế này.

Thủy Tiên an ủi mẹ.

- Như vậy mẹ sẽ được gần gũi mãi bên ông.

- Mẹ vẫn thấy nhớ quê nhà.

Thủy Tiên đưa ý kiến:

- Hôm nào mẹ bảo cả nhà cùng tham quan miền Nam, về thăm lại vùng quê Tiền Giang của mẹ.

Mẹ Thiên An chép miệng nói với giọng tiếc rẻ:

- Phải hôm nọ không bị bệnh, mẹ ghé về quê rồi. Chẳng biết nơi ấy giờ đây như thế nào, ai còn ai mất.

- Mẹ sẽ có chuyến đi khác.

Thủy Tiên nói một cách thật lòng rồi động viên mẹ Thiên An:

- Ngày nay phương tiện di chuyển dễ dàng. Xa xôi cách mấy cũng đến được. Quê của ngoại chỉ ở trong nước mà thôi. Thế nào mẹ cũng sẽ được về.

Mẹ Thiên An thở dài:

- Mẹ già rồi biết "chết nay sống mai", đi xa không nổi nữa.

Thủy Tiên mỉm cười:

- Mẹ đừng lo, mẹ còn khỏe lắm.

Mẹ Thiên An than phiền:

- Mẹ rề rề, có khỏe chi mô.

- Chắc con cháu cũng trông cho mẹ "đi" cho rồi.

Thủy Tiên nói một cách ân cần như chính cô là con cháu mẹ:

- Không có đâu, con cháu luôn mong mẹ sống lâu trăm tuổi.

Mẹ Thiên An lắc đầu:

- Sống lâu trăm tuổi mà rề rề, mẹ cũng chẳng ham đâu.

Sợ mẹ nghĩ ngợi và nói nhiều mệt, Thủy Tiên nhỏ nhẹ nhắc nhở:

- Mẹ nằm nghỉ cho khỏe, tan tiệc thế nào chiều nay, cô dâu chú rể cũng vào thăm mẹ.

Mẹ Thiên An cũng mong như vậy. Tiệc tàn rồi chiều nay cháu nội và cháu dâu phải, ghé vấn an sức khỏe mẹ.

Thủy Tiên đỡ mẹ nằm xuống giường nệm rồi đi ra khỏi phòng.

Được dạo tiên đường một mình mà không sợ bà Tịnh Thúy xét nét hay ai nhìn thấy thật thích thú.

Giờ này mọi người vẫn còn nhộn nhịp trong bữa tiệc đính hôn ngoài nhà hàng.

Sau buổi lễ đính hôn, Băng Châu đến tiên đường thường xuyên. Hầu như là mỗi ngày.

Khi thì Băng Châu rủ Vĩnh Khoa đi chơi. Lúc anh đi vắng thì cô ngồi hàng giờ trò chuyện với bà Tịnh Thúy, hỏi đủ thứ về tiên đường.

Bà Tịnh Thúy được dịp khoe với con dâu tương lai về sự giàu sang của dòng tộc, ngày xưa được hưởng bổng lộc của triều đình.

Băng Châu thích thú hỏi:

- Vậy là cụ cố, cụ ông nhà mình còn để lại nhiều vàng bạc châu báu lắm hả mẹ.

Bà Tịnh Thúy thật lòng:

- Châu báu hết rồi, bây giờ chỉ còn các bình cổ.

- Bình cổ quý lắm hả mẹ?

Bà Tịnh Thúy lắc đầu:

- Quý chứ có làm gì được mô. Mẹ bắt giữ gìn cẩn thận.

Băng Châu khẽ mỉm cười:

- Quý nên phải giữ gìn cẩn thận chứ mẹ. Mẹ dẫn cho con xem các bình đồ cổ đi. Đẹp lắm hả mẹ.

- Đẹp lắm.

Bà Tịnh Thúy đưa con dâu đi xem phòng chứa bình cổ và các đồ vật quan trọng kỷ niệm thời làm quan của dòng tộc bên chồng bà.

Có hôm Băng Châu ghé vào thăm mẹ Thiên An chiếu lệ:

- Mẹ ơi! Con ghé thăm mẹ đây.

Mẹ Thiên An nhìn Băng Châu:

- Ừ! Cảm ơn con.

- Mẹ khỏe không? Ráng khỏe để...

Băng Châu nói một cách thản nhiên:

- Ráng khỏe để dự đám cưới con với anh Khoa nghe mẹ. Đừng nằm một chỗ nghe.

Cách nói của Băng Châu làm Thủy Tiên thấy khó chịu. Mặc dù Băng Châu nói với mẹ chứ không phải nói với Thủy Tiên.

Và rồi Băng Châu ném cho Thủy Tiên tia nhìn khinh khỉnh nói một cách hách dịch:

- Cô chăm sóc mẹ cho cẩn thận nghe chưa. Người già khó tính phải chiều.

Không cần Băng Châu nhắc nhở, Thủy Tiên cũng biết bổn phận mình. Cô biết cô phải làm gì khi chăm sóc mẹ.

Băng Châu là cháu dâu chứ chưa từng rót cho mẹ tách trà nóng để mẹ uống cho ấm bụng.

Dường như vẫn chưa vừa ý lời ra oai với Thủy Tiên, Băng Châu phán tiếp:

- Cô nhớ chăm nom việc ăn uống cho mẹ đầy đủ. Người già ăn ít, cô phải liệu mà chiều chu đáo.

Mẹ Thiên An lên tiếng:

- Con khỏi lo! Thủy Tiên lo cho mẹ ăn đầy đủ. Cô ấy nấu các món ăn miền Nam rất ngon.

Câu khen ngợi Thủy Tiên vô tình của mẹ Thiên An chỉ làm Băng Châu thêm khó chịu. Cô nói với giọng phàn nàn:

- Mẹ ở Huế ăn các món truyền thống Huế chứ ăn các món miền Nam đâu có hợp khẩu vị.

Mẹ Thiên An mỉm cười:

- Mẹ ăn rất ngon và hợp khẩu vị.

Băng Châu tỏ vẻ chê bai:

- Các món miền Nam mặn chát, xẵng lẽ con chẳng hợp.

Nói xong, cô te tái bỏ ra ngoài.

Mệ Thiên An nhăn trán động viên Thủy Tiên:

- Băng Châu nói gì kệ nó con à?

Thủy Tiên đáp lời mẹ:

- Cô ấy có quyền khen chê mẹ à.

- Khen chê phải đúng chứ.

Mệ Thiên An phàn nàn tiếp:

- Nó kiêu kì quá! Mẹ không chịu được.

Thủy Tiên nói vui:

- Cô ấy là cháu dâu của mẹ, mẹ cũng phải chịu được hà.

Ngày rằm, Thủy Tiên đưa mẹ Thiên An đi chùa cúng Phật theo yêu cầu của mẹ.

Được tháp tùng với mẹ đi chùa thật thích. Có như thế Thủy Tiên mới được đi tham quan xứ Huế mộng mơ mà cô hằng mong ước từ khi ra đây.

Con đường dẫn đến chùa Thiên Mụ xanh mượt những vườn ngô. Dòng sông Hương phía trước lững lờ trôi hai bên làng mạc hiền hòa.

Trước sân chùa, hương ngọc lan quyến rũ, nhẹ nhàng thoảng đưa trong không gian u tịch.

Thủy Tiên cùng mẹ vào chùa thắp hương. Khói hương trầm bay nghi ngút.

Các sư trong chùa ân cần tiếp mẹ. Mẹ lại gặp người quen nên trò chuyện thật lâu.

Thủy Tiên thơ thẩn trước sân chùa chờ mẹ. Hoa nở rục rở rung rinh trong nắng sớm. Hoa thật nhiều, đủ loại: lan, hải đường đỏ, hoa sen hoa thược dược, hoa liễu rũ từng chùm...

Giữa cảnh thình lạng bỗng vang lên tiếng chim hót véo von khiến lòng người băng khuâng, xao động.

Mãi đắm chìm trong cảnh vật, Thủy Tiên không hay một chiếc máy ảnh vừa léo lên.

Một ga thanh niên mỉm cười làm quen với Thủy Tiên:

- Chào cô! Cô vẫn cảnh chùa.

Thủy Tiên giật mình, đáp nhanh:

- Tôi đưa mẹ đi chùa.

- Tôi cũng đưa mẹ đi chùa.

Anh chàng vui vẻ đáp lời Thủy Tiên:

- Tôi là Bửu Trung, còn cô?

- Thủy Tiên!

Không hiểu sao Thủy Tiên mau miệng thất lên với gã con trai lạ hoắc mà không cần đắn đo gì cả.

Bửu Trung nói một cách thích thú:

- Thủy Tiên! Tên một loài hoa đẹp. Thảo nào cô chẳng say mê ngắm hoa.

Thủy Tiên nói như đĩnh chính:

- Giữa việc ngắm hoa và tên tôi đâu có quan hệ gì.

Bửu Trung vẫn nở nụ cười tươi rói:

- Không quan hệ nhưng nói lên một điều cố rất yêu hoa, nhất là hoa thủy tiên phải không hả?

- Hoa gì tôi cũng yêu.

- Vậy là giống tôi.

Bửu Trung nói một cách tự nhiên:

- Tôi yêu và luôn muốn lưu giữ cái đẹp. Trong khi chờ mẹ lễ chùa, tôi tranh thủ chụp ảnh.

Thủy Tiên trầm trồ:

- Chắc chắn là anh sẽ có những tấm ảnh đẹp.

Bửu Trung tỉnh bơ:

- Và cô đã góp phần làm cho tôi có ảnh đẹp.

Thủy Tiên tròn mắt:

- Cái gì hả?

Bửu Trung đưa tay chỉ:

- Ảnh cô ngồi bên khóm hoa liễu rũ từng chùm này đẹp biết bao.

- Vậy à?

- Chứ còn gì nữa.

- Cái tội anh chụp ảnh lên tôi chưa nói...

Bửu Trung cười thật hiền:

- Nơi cửa phật từ bi, Thủy Tiên hãy xí xóa đi, đừng kết tội tôi.

Cách nói hết sức tự nhiên của Bửu Trung khiến Thủy Tiên cười xòa.

Bửu Trung đưa máy lên:

- Thủy Tiên ngồi yên nhé! Một bức ảnh tuyệt đẹp, tôi sẽ đặt tên là Thủy Tiên.

Thủy Tiên lắc đầu:

- Tôi chớ có phải là đóa hoa thủy tiên đâu mà anh đòi chụp.

- Thủy Tiên là đóa hoa thủy tiên nở đúng lúc.

Thủy Tiên kêu lên:

- Hoa và người khác nhau anh ơi!

Bửu Trung gật gù vẻ tán thành:

- Đúng! Nhưng hoa và thiếu nữ như nhau.

Rồi anh chợt ngân nga:

"Nắng sớm em ngồi tựa thủy tiên

Hồn em say đắm cảnh thiên nhiên".

Thủy Tiên mỉm cười nói một cách thật lòng:

- Nghe anh nói tôi bỗng thấy thích hoa thủy tiên, mặc dù tôi chưa biết nhiều về loài hoa này.

Thủy Tiên - tên cô thì cô cần phải biết đó.

. Thủy Tiên chỉnh lại:

- Biết về hoa chứ không phải biết về tôi.

Bửu Trung nói một cách vui vẻ:

- Tôi thấy tên cô và hoa có sự gắn bó.

Một phụ nữ trung niên, dáng vẻ sang trọng, mặc chiếc áo dài nhung xanh rêu bước ra giục Bửu Trung:

- Đi về Bửu Trung!

Bửu Trung nói với vẻ ân cần:

- Mẹ vẫn cảnh chùa đi! Con chụp cho mẹ vài tấm ảnh.

- Mẹ còn phải đi công việc nữa.

- Con chụp nhanh mà.

Bửu Trung vội đưa máy lên.

Thủy Tiên gật đầu chào người phụ nữ rồi nhanh nhẹn chạy vào trong. Mãi nói chuyện với anh chàng, cô suýt quên mẹ Thiên An:

Thủy Tiên dắt mẹ Thiên An ra ngoài dạo chơi, ngắm cảnh chùa.

Bửu Trung đã đưa mẹ anh rời khỏi chùa tự lúc nào.

... Buổi gặp gỡ tình cờ với một người hoàn toàn xa lạ cũng như buổi gặp gỡ với bao nhiêu người khác. Thế mà Thủy Tiên lại nghĩ ngợi vẫn vợ. Dường như cô đã vương vấn bóng hình chàng trai lạ.

Thủy Tiên lắc đầu xua tan mơ mộng, có là gì đâu. Một lần gặp rồi chẳng bao giờ gặp nữa.

Thủy Tiên bắt đầu để ý các loài hoa có trong khuôn viên tiền đường. Hoa nào là hoa thủy tiên, cô nghe nói mà chưa biết.